

Zsarnay Lászlóné Aranka

1931 – 2017

*Derűs lélekkel és mély hittel viselte
élete sok-sok keresztjét, és viszonzást sem várva
tett tanúságot a jézusi szeretetről*

Emlékezés

Aranka a '70-es évek közepén kezdte meg életét a Bokorban, az ún. „Vegyes” csoportban Hampel Karcsiéknál. Ez a „Vegyes” csoport a mai napig is megvan, és ő haláláig ennek a csoportnak a tagja volt. Valószínűnek tartom, hogy nemcsak a közösségi találkozókra, hanem az éves Bokorünnepeken is részt vett, és a Gyurka bácsi által elindított Lélekváró imákon is. Természetesen ág-karácsonyokon, lelki gyakorlatokon úgy is, mint résztvevő, úgy is, mint „háziasszony”. Sőt, Aranka Barna miséit is rendszeresen látogatta. Mivel a mi találkozásunkat nem tudom pontosan felidézni, most úgy gondolom, hogy a fent felsorolt események valamelyikén találkozhattunk. Kölcsönösen szimpatizáltunk egymással, így idővel kialakult köztünk egy igaz, mély barátság.

Két ponton is közelebbé vált a barátságunk. Az egyik, hogy a '70-es évek végén összehoztam egy fiatalokból álló csoportot, akikkel a találkozásaink Arankánál voltak. Aranka azért ajánlotta fel a lakását, mert a csoport tagja volt fia, Attila, és Hampel Eszter is. A másik pont pedig a jelenlegi közösségünk, amibe én kb. 2003 táján kerültem be.

Ez a jelenlegi közösség '98-ban jött létre azokból, akik a Barna miséjére jártak rendszeresen. Ennek a közösségnek alapító tagjai voltak Harasztiné Baby, Damján Gizi és Aranka. Később csatlakoztak a Ruszák-lányok, Varga Éva-Feri, Pörnyeszi Vera – és talán még mások is.

Aranka nagyon nehéz sorsot kapott az élettől. A háború alatt 13 éves kislány volt (1931. november 19-én született), szülei egyetlen gyermeke. Édesapja fogságba került, édesanyja pedig kórházba, mert meglőtték a térdét. Így pár hétig teljesen egyedül volt. A szomszédok adtak neki enni – ha észrevették, hogy éhes –, de olyan is volt, hogy nem volt mit ennie. Nem tudott nappalin továbbtanulni, így elhelyezkedett egy gyárban, ahol adminisztratív munkát végzett, majd esti tagozaton érettségizett le. Közben férjhez ment, de a választása egyáltalán nem volt szerencsés.

Mi, akik sok éve ismertük Arankát, így emlékezünk rá:

Aranka egy pozitív, mosolygós személyiség volt. Nyitott volt az „új” és „modern” eszmék befogadására.

A találkozókra mindig készült, vagy ő vetett fel új kérdéseket, amiket megbeszéltünk.

Mindig kedves volt. Amikor meghallotta hangunkat a telefonban, hallottuk a hangján, hogy nagyon örült. Észrevette az örömünket, bánatunkat. Szívesen hallgatott meg minket, és bölcs tanácsai voltak. Minden érdekelte, amivel foglalkoztunk.

Okos, gondolkodó ember volt. Imái a legnagyobb lelki mélységeket megjárták. Szívesen tanult. Még régebben, amikor teológiai tanfolyam volt a Bokorban, ő azt elvégezte.

Szerette a természetet. Volt egy kis vityillója a Börzsönyben. Fiatalabb korában sokat járt ki oda egyedül. Az egész Dunakanyart be lehetett látni onnan. Egyszer kérdeztem, hogy nem fél-e ott kinn, ahol közel-távol nem volt senki. Nem – válaszolta –, a Teremtővel vagyok itt egy. Szívesen járt velünk kirándulni is.

Egy derűs ember volt, csak amikor fiával megszakadt a kapcsolata, akkor sokszor volt szomorú. Örült, amikor V. Erzsike megkérdezte, hogy szeretné-e a betegek szentségét felvenni. Így halála előtt kb. két héttel sikerült elvinni hozzá Tamás atyát, aki felkészítette az utolsó útjára. Megbékélten, derűsen tért haza Teremtőjéhez.

Az emlékeket felidézte:

Debreczeni Zsuzsa